

DANIEL HURST

GYDYTOJO
NAŠLĖ

Iš anglų kalbos vertė

Mantas Barcas

Sofoklis

VILNIUS, 2024

PROLOGAS

Policininkai tikrai manė pričiuopę mane, kai išsipyrė laukujes duris. Naujutėlaites duris, kurios veda į mano neseniai nusipirktą prabangų – ir itin brangų – namą. Kai su nekilnojamojo turto agentu baigiau tvarkyti dokumentus, sumokėjau mokesčius ir gavau raktus, nė minties neturėjau, kad mano nuostabiame būste greitai knibždėte knibždės policijos pareigūnų.

Bet nutiko, kas turėjo nutikti.

Dešimtys vyrų ir moterų, vilkinčių juodos ir baltos spalvos uniformomis, nekantravo man ant riešų užsegti antrankius ir išsitempti laukan, į vieną iš prie namo laukiančių tarnybinių automobilių. Pastebėję kilusį sambrūzdį, mano naujieji kaimynai šiame turtingame priemiesčio rajone smalsaudami puolė į kiemą paspoksoti į intriguojančią sceną, primenančią neskoningo televizijos seriale sezono pabaigą.

Žinoma, suimti mane tebuvo policijos užsibrėžtas tikslas. Tačiau pastaruoju metu jau ne pirmą kartą jų planai stipriai skiriasi nuo manųjų.

Kol kelių pareigūnų batai trypė mano naują prabangų kilimą, aš buvau kitur – už daugybės kilometrų, visai kitose šalies dalyje. Man pasisekė, o štai jiems – nelabai. Jie

vis varstė neseniai nulakuotas duris, tikrino kambarius šviežiai nudažytomis sienomis, o manęs taip ir nerado. Taigi, jų viršininkams ne itin patiks išgirsti žinią, kad per reidą taip ir nepavyko manęs suimti. Kai visa teritorija su namu, už kurią prieš dvi savaites suplojau beveik milijoną svarų sterlingų, buvo apversta aukštyn kojom, mėginant aptikti bent menkiausią užuominą, padėsiančią policijai išsiaiškinti, kur šiuo metu slepiasi savininkė, aš jau planavau vieną vienintelį dalyką. Planavau vykti ten, kur jie visi taip įnirtingai troško mane pasiūsti.

Į kalėjimą.

Tačiau šis planas, kaip ir visa kita mano gyvenime, bus įvykdytas ne pagal kieno kito pateiktas sąlygas, o pagal maniškes.

Baigę namo kratą, bet nieko nepešę, policijos pareigūnai grįžo prie savo automobilių. Tuomet kaimynai, dar šiek tiek pavyproję, irgi pasuko namo: galbūt daliai iš jų palengvėjo, kad kaimynystėje visgi niekas nebuvo areštuotas, bet bent keletas tikrai nusivylė, nes taip ir netapo dramatiško įvykio, nutikusio kone tiesiai jiems ant slenksčio, liudininkais.

Gal man dabar derėtų gailėtis, kad juos nuvyliau? Gal visgi reikėjo savo noru ten pasilikti ir suteikti visiems neblogą pagrindą paliežuvauti?

Ar matei, kad šiandien buvo atvažiaavę policininkai? Ieškojo mūsų naujosios kaimynės Fernės.

Kaip manai, ko ji prisidirbo?

Girdėjau kalbant, kad nudobė savo sutuoktinį ir beveik sugėbėjo pasprukti nuo teisėsaugos. Bet ar tai išvis realu?

O aš girdėjau, kad ji nužudė daugiau nei vieną žmogų.

Tikrai? Mano akimis, į žudikę visai nepanaši.

Nežinau, bet negalima spręsti apie knygą vien iš jos viršelio.

Greičiausiai panašūs pokalbiai užvirė už uždarytų durų mano gatvėje kone iškart, kai visi policijos pareigūnai, išskyrus du pasilikusius budėti, išvyko atgal į nuovadą. O tai porei likusiųjų paskirta labai paprasta užduotis. Jiems liepta tūnoti niekuo neišsiskiriančiame automobilyje ir stebėti mano namą, jei netikėtai sumanyčiau grįžti. Jeigu tai vis dėlto nutiktų, jie privalėjo išsyk kviesti savo kolegas, kad kuo skubiau sulėktų atgal ir mane suimtų.

Bet argi aš grįšiu? Ar visgi vėl būsiu tokia pat gudri?

Kaip bus iš tikrųjų, parodys laikas. Aš sugebu daug, tačiau ko jau ko, o ateities nuspėti neįstengiu. Kol kas žinau tik tai, kas jau nutiko.

Kadaise buvau ištekėjusi už Driu Devlino, itin populiaraus ir visų gerbiamo vyro.

Buvau gydytojo žmona ir iš esmės turėjau viską, ko galėjau užsigeisti.

Bet paskui man buvo pameluota, ir galima drąsiai sakyti, kad nuo tos lemtingos akimirkos visas gyvenimas išsimušė iš vagos.

Dabar, kai Driu šalia manęs nebėra, viskas kitaip.

Kitaip todėl, kad esu gydytojo našlė.

Pirma dalis

PRIEŠ POLICIJOS REIDĄ

FERNÉ

Ilsinu rankas ant oda aptraukto vairo naujut naujutéliame automobilyje, ir mano neseniai nulakuoti, išdailinti nagai atrodo itin įspūdingai. Laukdama, kol užsidegs žalia šviesa, žvilgteliu pro langą kairėje: šaligatviu palei judrią gatvę skuodžia keli pėstieji, nekantraujantys kuo greičiau pasiekti savo skubotos kelionės tikslą. O man dėl vieno dalyko neky-la jokių abejonių.

Aš savąjį tikslą pasieksiu pirmiau.

Automobiliai priešais mane pradeda riedėti, todėl švelniai spusteliu greičio pedalą ir vėl pajudu iš vietos. Netrukus jau riedu per Mančesterio centrą, patogiai įsitaisiusi automobilyje, kurio raktelius gavau vos prieš savaitę. Tačiau kur kas labiau džiugina mintis apie kitus raktus, kurių kaip tik dabar ir važiuoju atsiimti. Net jei naujosios transporto priemonės suteiktas malonumas ima po truputį blėsti, prireiks daug ilgesnio laiko, kad atsibostų pritrenkiamo grožio namas, į kurį netrukus kraustysiuos.

Į automobilio priekinį stiklą sekundėlę blyksteli nuo aukštesniųjų miesto dangoraižių šonų atsispindinti akinamai ryški saulė, bet netrukus vėl paskėstu vieno iš tų aukštų pastatų šešėlyje. Važiuoju per šią sausakimšą miesto dalį, aplinkui

apstu į darbą skubančių žmonių. Iškart pasijuntu be galo dėkinga likimui, kad nesu viena iš jų: neprivalau lėkti į nemėgstamą darbovietę, didžiąją savaitės dalį tarnauti įkyriam viršininkui ir kantriai laukti, kol mėnesio pabaigoje gausiu kažkieno nenoriai skirtą užmokestį. Per šitiek laiko mano dėkingumas seniai galėjo išsisemti, nes jau senokai nesu dirbusi, tačiau nieko panašaus. Labai viliuosi, kad dėkingumas niekada neišnyks.

Atsisakyti darbo galėjau tik dėl vienos vienintelės priežasties – Driu Devlino. Tas gražuolis gydytojas netikėtai įgriuvo į mano gyvenimą, kone išvertė iš klumpių ir, nieko nelaukęs, užmovė ant piršto žiedą. Galiausiai nusivedė prie altoriaus, liepė mesti darbą ir atsipalaiduoti, nes jo atlyginimo užteko, kad finansai mums nekeltų jokių problemų. Jis buvo teisus, ir per pirmuosius kelerius santuokos metus itin džiaugiausi tapusi gydytojo žmona ir gavusi visas su šiuo titulu susijusias privilegijas. Vakarėlius. Atostogas. Pagarbos kupinus žmonių žvilgsnius, kai Driu pasakydavo jiems, kuo užsiima, o aš stovėdavau šalia, įsikibusi jam į parankę ir plačiai išsišiepusi, nes iš visų pasaulio moterų būtent aš tapau ta, kuri pajėgė pažaboti šį pritrinkiamai sėkmingai gyvenime besisukantį vyrą. Džiaugiausi būdama savimi – Ferne Devlin. Žmona, drauge. Nekalta, sąžininga visuomenės dalimi. Juk niekada nenorėjau, kad sutuoktinis išduotų mane su Alisa. Nenorėjau kraustyti į Arbernesą – miestelį, į kurį vyras pasiūlė persikelti, nes kiek anksčiau ten apsigyveno *ji*. Ir tikrai nenorėjau, kad galvoje atsirastų tamsių, visa griaušančių minčių apie kerštą mane pažeminusiems žmonėms. Tačiau dabar Driu nebėra – po netikėtos jo žūties prieš keturis mėnesius likau viena.

Vis dėlto...

Gydytojo našlės gyvenimas žymiai geresnis nei gydytojo žmonos.

Kai priešais save kiek tolėliau išvystu garsios nekilnojamojo turto agentūros biuro pastatą, iškart imu žvilgsniu varpyti užgrūstą gatvę, ieškodama vietos pastatyti automobilį. Norėdamas šiame rajone palikti savo transporto priemonę, esi priverstas už stovėjimo vietos bilietą suploti gana skausmingą pinigų sumą arba rizikuoji užsitraukti pernelyg stipriai darbui pasišventusio kontrolieriaus rūstybę. Bet aš kaip visada žinau būdų įstatymams apeiti. Visgi esu nekilnojamojo turto agentūros klientė, todėl turiu teisę statyti automobilį tiesiai prie įėjimo. Į vietą, kuri skirta mokiems įmonės klientams. O manęs kitaip ir nepavadinsi, tik mokia. Moku dosniai. Už tuos pinigus, kurie šiandien išplaukė iš mano banko sąskaitos, galima būtų sumokėti už kiekvieno miestelėno stovėjimo bilietus visiems metams į priekį.

Šoku iš savo stilingo mersedeso ir patraukiu prie įėjimo, vilkėdama ne mažiau stilingą derinį: aguonų žiedų raudonumo žakardo suknelę su prie jos priderintais aukštakulniais ir firmine rankine. Pakeliui prie durų netgi sulaukiu dviejų susižavėjimo neslepiančių moterų žvilgsnių. Vienu pultelio mygtuko paspaudimu užrakinu automobilį ir, įsimitusi raktelius į rankinę, įžengiu į agentūros pastatą. Laukiu nesulaukiu pasiimti dar vieną raktą. Nusišypsojusi mane pasitikusiai žavingai registratorei, išsyk suvokiu, kad laukė ne ko kito, o manęs.

– Ponia Devlin, eikite paskui mane, – paprašo šviesiaplaukė jaunuolė.

Kulniuodama pavymui, imu šiek tiek pavydėti jai lygios, glotnios odos. Ji bent dešimtimi metų už mane jaunesnė. Nors nė kiek neabejoju, kad ir ji man jaučia pavydą, nes žino, kokio namo nuosavybės sutartyje netrukus bus įrašyta mano pavardė.

Susidaro įspūdis, kad ji tokia ne vienintelė. Kol einame per atviro išdėstymo darbo patalpą, visi kostiumais vilkintys darbuotojai, sėdintys prie darbo stalų, instinktyviai pakelia akis nuo telefonų ar nešiojamųjų kompiuterių ir stebi mane. Esu įsitikinusi, kad visus juos graužia ta pati mintis.

Užuot diena iš dienos pardavinėjęs svajonių namus, norėčiau ir pats viename iš jų apsigyventi.

Nors galima spėti, kad ir šie darbuotojai gauna nemažus atlyginimus už šaunų triūsą pardavinėjant visame mieste išsibarsčiusius prabangius namus. Visgi mane labiau domina atskirame kabinete kitoje agentūros pastato pusėje laukiantis vyras, nes komisinį atlygį už šį pelningą namo pardavimo sandorį gaus jis. Jo vardas Kiganas. Kai pakelia žvilgsnį nuo darbo stalo ir pamato į kabinetą įžengiančią savo naujausią klientę, jo tvirtame veide nušvinta platus šypsnyš.

– Ponia Devlin, kaip visada matyti jus – vienas malonumas. Ir atvykote pačiu laiku. Ačiū už punktualumą!

Kiganas skubiai pašoka nuo kėdės prie raudonmedžio stalo ir ištiesia man dešinę ranką. Vos spėju ją paspausti, jis tuojau pat pasiūlo man prisėsti ir pasiteirauja, ar norėčiau ko nors išgerti. Bet aš tik padėkoju ir paaiškinu, kad jau spėju išnaudoti dienos kofeino limitą, todėl jei noriu šiąnakt tikėtis išsimiegoti, kavos teks atsisakyti.

– Na, gerai, o gal šampano? – netikėtai pasiūlo ir įrodo, kad nejuokauja, nes atidaro kabineto kampe stovintį šaldytuvą, kurio lentynėlėje pastebiu būtent tokiai progai paruoštą butelį.

– Oi, tikrai ne, dėkui. Aš vairuoju, – atsakau.

Nusprendžiu nutylėti apie savo šios dienos planus: gavusi naujųjų namų raktus ir pagaliau ramiai užsidariusi viduje, pirmiausia išsausiu šampano. Taip pat neužsimenu ir apie tai, kad kur kas mieliau švėščiau be Kigano kompanijos.

– Aišku. Na, tuomet stverkim jautį už ragų ir nebegaišinkim jūsų brangaus laiko, – sako nekilnojamojo turto agentas, sėsdamas prie darbo stalo ir pasitvarkydamas su baltais krakmolytais marškiniais kontrastuojantį juodą kaklaraištį. – Pinigus jau gavome ir iš esmės sutvarkėme visą dokumentaciją. Vadinasi, liko užbaigti dar porą dalykų, ir galėsime jus paleisti.

Stalu pastūmęs man popieriaus lapą, Kiganas paprašo perskaityti jame išspausdintą tekstą ir pasirašyti. O kol skaitau, atidaro stalčių ir iš jo paima sidabru tviskantį raktą, kuri nekantrauju pagaliau įsimesti į kišenę. Tačiau kad jį gaučiau, visų pirma darau tai, kas liepta: perskaitau man įteiktą dokumentą, kuriame patvirtinta mano įsigyta nuosavybė.

Fervju dvaras, Foks Grino Pusmėnulis, Heilis, Mančesteris. Devyni šimtai septyniasdešimt penki tūkstančiai svarų sterlingų.

Greitai permetusi akimis visą teisinį žargoną, išpyškinimą po mano perkamo namo pavadinimu, suprantu, kad šis perdėtai kompliktuotas tekstas tiesiog patvirtina, jog nekilnojamojo turto agentūra atliko savo pareigą padėti man tvarkingai įvykdyti pirkimo procesą. Todėl nė nesudvejojusi nuo Kigano darbo stalo čiumpu mėlyną plunksnakotį ir pasirašau ant taškeliais pažymėtos linijos dokumento apačioje. Taigi liko tik vienas žingsnis.

– Štai, ponias Devlin, tai jums. Sveikinu ir tikiuosi, kad naujieji namai jums patiks.

Man į delną įduotas raktas maloniai vėsus. Beveik toks pat šaltas, kokias buvo mano savijauta, kai gavau raktą nuo ankstesniųjų namų už šimtų kilometrų į šiaurę – vaizdin-